

El debat

Joan de Sagarra

E l dimecres 2 de maig a la nit em vaig sentir orgullós de ser un ciutadà de Catalunya, i em vaig sentir també una mica més europeu. Em vaig sentir orgullós de ser ciutadà de Catalunya perquè la televisió del meu país, per mitjà del canal 3/24, em va permetre de veure en directe i totalment, de les nou del vespre a les onze de la nit, el debat entre els dos candidats a la presidència de la República Francesa, Ségolène Royal i Nicolas Sarkozy, un debat que fou ofert en llengua catalana, amb una traducció simultània més que acceptable. I em vaig sentir un xic més europeu perquè m'hi va fer sentir la curiositat de la nostra televisió institucional per aquest debat, en què es va parlar d'Europa, del paper de França a la Unió Europea.

Escric aquestes ratlles l'endemà del debat, al matí, i encara no sé quanta gent el va seguir ni a Barcelona ni a la resta del meu país. No crec que la quantitat de públic fos gaire espectacular, sobretot tenint en compte que a la mateixa hora retransmetien, per un canal de pagament, el partit de futbol entre el Manchester United i el Milan (als bars del voltant de casa, totes les televisions oferien aquest partit). Però aquest matí, mentre escrivia aquestes línies, he posat la ràdio, Catalunya Ràdio, la ràdio nacional de Catalunya, i he pogut comprovar amb satisfacció que el debat

hi era tractat i comentat, àmpliament comentat, com a principal notícia del dia.

Els comentaristes, els tertulians de Catalunya Ràdio, tots van elogiar, amb una unanimitat absoluta, la qualitat i la brillantor del diàleg entre els dos aspirants, i algun comentarista va fer èmfasi en la lliçó de ciutadania i de responsabilitat política que significava organitzar un debat de dues hores amb temes concrets que afecten molt directament, i de vegades molt dolorosament, la societat francesa; un debat que ben segur que fou seguit per milions de francesos. S'hi va parlar, és clar, de qui n'havia sortit vencedor. Hi havia opinions de tota mena. N'hi havia que feien vencedora la candidata del Partit Socialista, la senyora Ségolène Royal, perquè dels dos contrincants era qui partia amb menys vots (a la primera volta de les eleccions); per tant, havia de mostrar-se més combativa, i puc donar fer que s'hi va mostrar. Fins i tot, un instant, quan Nicolas Sarkozy va abordar amb poca traça l'escolarització dels nens discapacitats, va arribar a acorralar-lo contra les cordes (passeu-me aquesta metàfora pugilís-

tica, però la política també pot ser un art noble, com la boxa). Comparteixo, en part, aquesta opinió que donaria com a vencedora la senyora Royal, però cal no oblidar que el candidat de la dreta tampoc no va perdre els papers en cap moment, tal com s'esperava, atesa la seva peculiar manera de ser; per bé que es mostrà més nerviós que no que es preveia, va acabar el combat sense ni una esgarapada. Potser guanyà, per punts, la candidata socialista, però sóc del parer que el resultat podria ser i hauria de ser de matx nul. Fet i fet, el triomf fou de la televisió francesa, de França i de la societat francesa en general.

Aquest debat ens hauria de fer rumiar. Us n'imagineu un de semblant, al nostre país, quan encara ens trobem sota l'efecte, més aviat desagradable, de les declaracions recents del president Maragall sobre l'Estatut català i la seva defenestració política? Us imagineu un debat semblant entre el senyor Rajoy i el senyor Zapatero? Un debat de

dues hores amb la riquesa de qüestions, molt concretes, amb tota mena de dades i xifres, com el que vam poder veure el dimecres 2 de maig a la nit? Jo, sincerament, no.

I havent dit això, deixeu-me que em posi un *whiskey* (irlandès) doble i em prepari, entre empenyat i resignat, a afrontar les pròximes eleccions municipals a la meua estimada Barcelona,

la gran encisera, com deia el senyor Joan Maragall i Gorina, amb un alcalde socialista que acaba d'entrevistar-se amb el president Zapatero a la Moncloa i ens en porta un present: no pas la xarxa de rodalia de RENFE ni l'autogestió del nostre conflictiu aeroport, sinó un Castell de Montjuïc en què encara hi ha militars i en què encara voleia la bandera espanyola. Una Barcelona en què els Amics de la Rambla, una Rambla degradada i envaïda per ramats de turistes, reclamen que aquest que havia estat el passeig popular barceloní sigui declarat Patrimoni de la Humanitat. Hi ha dies en què hom voldria anar al quiosc i poder comprar *El Be Negre* (i gaudir-ne comentant-lo i compartint un *whisky* amb el meu enyorat Ramon Barnils).

Escriptor